

Răstignirea lui Isus pe Golgota și moartea Sa – Luca 23,26-49

Evangelheliștii Matei și Marcu relatează mai detaliat decât Luca despre împrejurările exterioare ale răstignirii. Evangelhelistul Luca completează relatarea despre mersul spre locul de execuție. În afară de evenimentele amintite de Matei și Marcu cu privire la răstignire, Luca face cunoscut răstignirea împreună cu Domnul Isus și a doi făcători de rele, la stânga și la dreapta Lui (Luca 23,33), rugăciunea lui Isus pentru vrăjmașii Lui (Luca 23,34) și grațierea tâlharului care s-a căit (Luca 23,32-43). Sunt fapte care dovedesc că Cel socotit printre făcătorii de rele S-a dovedit a fi Împăratul Împărăției lui Dumnezeu, care exercită har și dreptate, se roagă pentru vrăjmașii Lui, atenționează cu privire la judecată pe cei care nu se pocăiesc și fâgăduiește primirea în Paradis a celor care se căiesc.

a) Mersul lui Isus spre locul de execuție – Luca 23,26-32

26. **Și, pe când Îl duceau, au pus mâna pe un oarecare Simon, un cirenean, care venea de la câmp, și au pus crucea asupra lui, ca s-o ducă în urma lui Isus.**
27. **Și Îl urma o mare mulțime de popor și de femei care se băteau în piept și Îl jeleau.**
28. **Și Isus, întorcându-Se spre ele, a spus: „Fiice ale Ierusalimului, nu Mă plângeți pe Mine, ci plângeți-vă pe voi și pe copiii voștri;**
29. **pentru că, iată, vin zile în care vor zice; ,Ferice de cele sterpe și de pântecele care n-au născut și de sânii care n-au alăptat.’**
30. **Atunci vor începe să spună munților: ,Cădeți peste noi!’ și dealurilor: ,Acoperiți-ne!’**
31. **Pentru că, dacă se dac acestea cu copacul verde, ce va fi cu cel uscat?”**
32. **Și erau duși și alții, doi răufăcători, împreună cu El, ca să fie omorâți.**

Isus a trebuit să-Și ducă singur crucea (compară cu Ioan 19,17; Matei 10,38). Nu este cunoscut ce i-a determinat pe soldații romani să constrângă pe Simon din Cirene să preia această slujbă. Scriptura nu spune nimic despre o prăbușire a Domnului sub povara crucii, și tot așa de puțin se relatează că Simon ar fi făcut cunoscut cu glas tare compasiunea lui față de Isus. Remarca, că Simon venea de la câmp, nu dă nici o informație cu privire la cât de departe era câmpul său față de cetate. Probabil că el a lucrat pe câmp. Acest marș mic dovedea că nu era o zi de sărbătoare.

Marii mulțimi care însoțea pe Isus spre locul execuției, unde soldații romani sub conducerea unui căpitan trebuiau să exercite sentința, îi aparțineai și numeroase femei, care plângeau cu glas tare pe Domnul. Cele amintite aici aparțin patrimoniului special al lui Luca. Un marș frumos de o adevărată umanitate este prezentat aici. Evanghelia după Luca, care vorbește cel mai mult despre femeile care stăteau în legătură cu Isus, relatează aici, că Domnul condamnat la răstignire are un cuvânt de compasiune pentru fiicele Ierusalimului. Nu este nici un motiv a pune aceste femei pe aceeași treaptă cu prietenele din Galileea, care după aceea au stat sub cruce (Luca 23,49).

Manifestările participării sufletești feminine și omenești ale fiicelor Ierusalimului arată clar, că sanhedriniști și poporul incitat, care au rostit furtunos răstignirea lui Isus, nu au ținut seama de adevărata atitudine a poporului. Isus a văzut, că compătimirea femeilor nu se referea în aceeași măsură și la ceilalți doi condamnați, ci numai la El. De aceea Domnul nu spune: „Nu ne plângeți!”, ci: „**Nu Mă plângeți pe Mine!**” Odiosa punere pe aceeași treaptă a celor trei condamnați a avut loc mai târziu prin mâna călăilor. Isus le îndreaptă privirea de la Sine Însuși spre viitorul lor propriu, prin cuvântul mișcător: „**Plângeți-vă pe voi și pe copiii voștri!**” Desigur este o aluzie la blestemarea iudeilor (Matei 2,25), a cărei împlinire va lovi și pe copiii acestor femei.

Isus vestește zile în care cele mai înalte binecuvântări ale căsniciei vor fi privite ca blestem, pe când în rest sterilitatea și lipsa de copii era o pedeapsă de la Dumnezeu (compară cu Osea 9,14). Femeile sterile și cele fără copii vor fi numite fericite în timpul judecății de pedepsire a Ierusalimului, deoarece atunci ele nu vor trebui să vadă jalea și nenorocirea copiilor lor, ci vor suferi singure. Când va începe judecata de nimicire a Ierusalimului, vestită de Osea, locuitorii acestei cetăți din deznădejde vor dori cu cuvintele acestui proroc să fie îngropați sub prăbușirea munților, ca să scape de groaza acestei judecăți de pedepsire (compară cu Osea 10,8). Într-o formă asemănătoare aceste cuvinte profetice se pot aplica la groaza din timpul judecății finale (Apocalipsa 6,16).

Venirea judecăților de nimicire îngrozitoare asupra Ierusalimului sunt justificate de Isus prin fraza proverbială: „**Pentru că, dacă se fac acestea cu copacul verde, ce va fi cu cel uscat?**” Lemnul verde

și lemnul uscat sunt simboluri ale celui drept și ale celui păcătos. Sub simbolul focului, care mistuie orice lemn verde și uscat, Ezechiel descrie judecata (Ezechiel 21,3) ca va veni peste Ierusalim, și el explică tabloul nimicirii celor drepti și a celor nelegiuiți (Ezechiel 21,8). Isus, care trebuia răstignit ca pe un criminal ordinar, se compară cu lemnul verde. Cetățenii Ierusalimului, în măsura în care ei sunt dependenți de conducerea mai marilor poporului, se aseamănă cu lemnul uscat, care se arde în sobă, aceasta înseamnă, ei merg în întâmpinarea judecării.

O ocară suplimentară, pe care conducătorii au adus-o Domnului, a fost răstignirea Lui împreună cu cei doi făcători de rele.

b) Executarea răstignirii – Luca 23,33-38

33. Și, când au ajuns la locul numit „Căpățâna”, L-au răstignit acolo, pe El și pe răufăcători: pe unul la dreapta și pe altul la stânga.

34. Și Isus spunea: „Tată, iartă-i, pentru că ei nu știu ce fac”. Și, împărțind hainele Lui între ei, au aruncat sorți.

35. Și poporul stătea privind; și își băteau joc de El și mai-marilor, zicând: „Pe alții i-a mântuit; să Se mântuiască pe Sine Însuși, dacă acesta este Hristosul, Alesul lui Dumnezeu!”

36. Și își băteau joc de El și ostașii, apropiindu-se,

37. dându-I oțet și spunând: „Dacă Tu ești Împăratul iudeilor, mântuiește-Te pe Tine Însuși!”

38. Și deasupra Lui era o inscripție scrisă cu litere grecești, latinești și evreiești: „Acesta este Împăratul iudeilor”.

Locul execuției, unde Isus a fost dus, se numea în evreiește „Golgota”, iar după exprimarea exactă înseamnă „Gulgoleth”, iar în limba arameică „Gulgaltha”, ceea ce înseamnă „Căpățână”. Matei, Marcu și Ioan explică Golgota ca „cranionu topos – locul căpățânii”; Luca traduce pentru cititorii lui greci mai exact: „cranion-căpățână”. Este discutabil de unde își trage numele acest loc. Mulți comentatori presupun: de la căpățânile îngropate acolo ale celor executați. Alți comentatori deduc numele de la forma movilei. Situația Golgotei este până astăzi foarte controversată. Tradiția din secolul patru așează dealul calvarului cu mormântul sfânt în Ierusalimul de astăzi, unde este clădită biserica mormântului.

Luca spune nu numai că cei doi răufăcători au fost răstigniți împreună cu Isus, ci el îmbogățește prezentarea prin facerea cunoscut a primelor cuvinte de rugăciune, pe care Domnul le-a rostit nemijlocit după baterea Lui în cuie pe cruce: **„Tată, iartă-i, pentru că ei nu știu ce fac!”**

Fără îndoială Isus include în rugăciunea Sa pe executori și pe inițiatorii morții Sale, pe păgâni și guvernatorul lor și pe iudei cu marele lor preot. Despre toți acești oameni, chiar și despre cei mai înverșunați vrăjmași, se putea spune că împreună cu răutatea lor era legată o mare orbire (compară cu Faptele Apostolilor 3,14; 1 Corinteni 2,8.9) Chiar dacă această orbire era din propria vină, totuși dragostea divină în Hristos vedea un motiv de rugăciune de mijlocire, ca să implore har pentru toți vinovații.

Luca amintește numai cu un cuvânt împărțirea hainelor. Pentru hainele celor răstigniți, care după legea romană aparțineau executorilor sentinței, s-au aruncat de două ori sorții, mai întâi pentru manta, șapcă, încingătoare și sandale, apoi pentru cămașă sau tunică.

Prezența și privirea poporului este un contrast puternic cu rugăciunea de mijlocire rostită de Domnul. Luca nu spune categoric, că poporul a luat parte la batjocorire. Este mai mult o participare pasivă. La prezența și privirea poporului se adaugă disprețul și batjocura mai marilor. Evanghelistul nostru amintește pe scurt batjocura mai marilor. Batjocoritorii vorbesc aici în text despre Domnul la persoana a treia, în timp ce Matei și Marcu prezintă batjocura lor adresată direct Domnului. Solicitarea batjocoritoare de a Se ajuta singur se referă la faptele Lui de vindecare (Luca 19,37) și la mărturisirea Sa înaintea sanhedrinului (Luca 22,67-70).

Luca este singurul care face cunoscut batjocura adusă de soldați, provocați la aceasta prin exemplul rău al mai marilor. În afară de aceasta ei Îi dau oțet. Cele amintite aici preced strigătul lui Isus: „Eli, Eli, lama sabactani” (Matei 27,46; Marcu 15,34) și: „Mi-e sete!” (Ioan 19,28). Unul din soldați I-a dat lui Isus un burete umplut cu oțet, împreună cu cuvintele de batjocură: „Lasă, să vedem dacă vine Ilie să-L mântuiască!” (Matei 27,48). Luca amintește această batjocură fără să numească motivul pentru

care a fost rostită și fără alte detalii. El intenționează să arate cum Isus a fost batjocorit de diverse categorii de oameni. Cu aceasta stă în legătură și exprimarea generală a cuvintelor batjocoritoare.

Remarca: „**Și deasupra Lui era o inscripție scrisă cu litere grecești, latinești și evreiești: „Acesta este Împăratul iudeilor”**” explică conținutul cuvintelor de batjocură ale soldaților: „**Dacă Tu ești Împăratul iudeilor, mântuiește-Te pe Tine Însuși!**” Soldații, care au afișat acest titlu puteau și să-l citească, și prin aceasta au fost conduși la batjocură.

c) Grațierea tâlharului care s-a căit – Luca 23,39-43

39. Și unul dintre răufăcătorii răstigniți Îl hulea, spunând: „Nu ești Tu Hristosul? Mântuiește-Te pe Tine Însuși și mântuiește-ne și pe noi”.

40. Dar celălalt, răspunzând, l-a muștrat, zicând: „Nu te temi tu de Dumnezeu, tu, care ești sub aceeași sentință?”

41. Și noi, în adevăr, pe drept suntem aici, pentru că primim ce ni se cuvine pentru ceea ce am făcut, dar Acesta n-a făcut nimic rău”.

42. Și I-a spus lui Isus: „Amintește-Ți de mine, Doamne, când vei veni în Împărăția Ta!”

43. Și Isus i-a spus: „Adevărat îți spun, astăzi vei fi cu mine în paradis”.

Evanghelistul Luca relatează, că unul din răufăcătorii răstigniți batjocorea pe Domnul. Potrivit relatărilor din Matei 27,44 și Marcu 15,53 amândoi tâlharii răstigniți Îl batjocureau. S-a încercat de multe ori să se aducă la unison această diferență. Un comentator accentuează, că trebuie să se diferențieze între „oneidizein = a insulta” și „blasphemein = a huli”. La tâlharul care nu s-a căit poate fi vorba de hulă, tâlharul care avea sentimente mai bune ar putea numai să-L fi insultat pe Domnul, înainte ca să i se schimbe sentimentele.

Această istorisire, care revelează justificarea prin harul liber, aparține patrimoniului special al lui Luca.

Deseori se vorbește în chip ușuratic despre harul oferit tâlharului. Cine citește atent această întâmplare ajunge la un alt rezultat. Tâlharul s-a smerit sub sentința de pedeapsă acordată lui; el s-a știut vinovat înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor.

Tâlharul dispus a se căi a fost călăuzit de la cunoașterea de sine și a cunoașterea vinovăției lui la adevărata cunoaștere a Mântuitorului. Expresia blândă, că Isus nu a făcut nimic necuviincios, caracterizează cu atât mai mult nevinovăția Domnului. Mărturia despre o nevinovăție pură din gura unui criminal în momentul când toate vocile se ridicau împotriva Lui, trebuie să ne uimească.

Ucigașul a arătat o credință mult mai clară și mai întemeiată, prin aceea că el s-a îndreptat cu deplină încredere spre Isus Însuși. „**Amintește-Ți de mine, Doamne.**” El aștepta de la Isus, Cel cu mâinile și picioarele prinse în cuie și care era pe moarte, pe care toți ucenicii L-au părăsit, ca El să-Și aducă aminte de el. Peste cununa de spini el vedea cununa împărătească și L-a rugat, ca El să-Și aducă aminte de el, când El va veni în Împărăția Sa. Tâlharul a recunoscut pe Mesia în Isus, el credea în învierea și revenirea Sa. Tâlharul de pe cruce a depășit pe mulți în claritatea cunoașterii, în puterea credinței și în îndrăzneala mărturisirii.

Isus, care pe cruce a tăcut ferm la toate blasfemiile și batjocurile, nu a lăsat nici măcar pentru o clipă fără răspuns rugămintea tâlharului. Domnul i-a făgăduit mult mai mult decât el putea să dorească și să gândească. Domnul i-a făgăduit paradisul, și anume chiar „**astăzi**” și în părtășie cu El. Fără rimă este parataxa: „**îți spun astăzi**” , ca să se amâne părtășia cu Isus în paradis într-un viitor îndepărtat. Atribuirea cuvântului „**astăzi**” un asemenea înțeles nu corespunde nicidecum limbajului evangheliei după Luca (compară cu Luca 2,11; 4,21; 19,5.9; 22,34; 24,21). Isus vorbește tâlharului despre starea în care intră sufletul credinciosului prin moartea lui. Așa după cum continuarea vieții fericite a credincioșilor Vechiului Testament după moarte este o odihnă în sânul lui Avraam (Luca 16,22), tot așa cei care cred în Isus merg în clipa morții lor în paradis, pentru ca să fie „împreună cu Hristos”, așa cum spunea apostolul Pavel (Filipeni 1,23). Tâlharul, care avea parte de aceleași suferințe chinuitoare ca El, care cu o căință smerită a mărturisit vinovăția lui și nevinovăția lui Isus, care a sperat să aibă parte împreună cu El ca Împărat și credincios s-a adresat Lui în rugăciune, va avea parte împreună cu El de fericirea în care va intra Isus după moartea Sa.

d) Moartea lui Isus pe cruce – Luca 23,44,49

- 44. Și era cam pe la ceasul al șaselea și s-a făcut întuneric peste toată țara până la ceasul al nouălea.**
- 45. Și soarele s-a întunecat și perdeaua Templului s-a rupt prin mijloc.**
- 46. Și Isus, strigând cu glas tare, a spus: „Tată, în mâinile Tale Îmi încredințez duhul!” Și, spunând aceasta, și-a dat duhul.**
- 47. Și centurionul, văzând ce s-a întâmplat, îl glorifica pe Dumnezeu, spunând: „În adevăr, Omul acesta era drept”.**
- 48. Și toate mulțimile care au venit împreună la prveliștea aceasta, după ce au văzut cele întâmplate, se întorceau bătându-se în piept.**
- 49. Și toți cunoscuții Lui și femeile care-L urmaseră din Galileea stăteau departe, privind aceasta.**

Istoria patimilor după relatarea lui Luca ne arată totdeauna o sinteză, cu atât mai mult cu cât ne apropiem de sfârșitul ei. Încredințarea de către Isus a mamei sale lui Ioan, plângerea Celui răstignit, ultima mângâiere a Celui răstignit nu sunt amintite aici. Se relatează ruperea catapetesmei Templului că ea a avut loc înainte de moartea Domnului. Potrivit relatării lui Matei ea a avut loc puțin mai târziu. În derularea rapidă a evenimentelor este imposibil să se vorbească despre primul moment și momentul următor. Luca este singurul care a păstrat ultimul cuvânt de pe cruce al Domnului. În prezentarea semnelor din timpul morții lui Isus, relatarea lui Luca se aseamănă în prezentarea ei rezumată mai mult cu cea a lui Marcu decât cu a lui Matei. Ca și cei doi sinoptici predecesori, Luca trece cu vederea zdrobirea picioarelor celor doi tâlhari răstigniți și străpungerea coastei Domnului. În relatarea relativ detaliată a înmormântării Domnului, Luca se aseamănă cu relatăriile celorlalți evangheliști.

După Marcu 15,25 era ceasul al treilea, aceasta înseamnă ora 9 înainte de masă, când Isus a fost răstignit. Ora a șasea era în timpul acela ora 12 la amiază. Deci Isus a atârnat deja de trei ore pe cruce, atunci când a venit întunericul, cele trei ore, care a durat până în jurul orei 15. Batjocura de care a avut parte Isus a avut loc în primele ore. Isus, care în acest timp a tăcut la vorbele de batjocură, a întrerupt această tăcere cu făgăduința dată tâlharului dispus a se căi. În cazul acestui întuneric la mijlocul zilei nu poate fi nicidecum vorba de o eclipsă de soare, căci aceasta potrivit legilor astronomice nu poate avea loc în timpul când este lună plină, în care cădea paștele. Evangheliștii Matei și Marcu nu spun nimic despre întunecarea soarelui. Numai Luca relatează despre întunecarea soarelui. Era o întunecare minunată, o vorbire divină prin semne a naturii. Însemnătatea întunericului de la moartea lui Isus rezultă din atenționarea cu care Domnul S-a despărțit de popor: „Încă puțin timp este lumina printre voi. Umblați cât timp aveți lumina, ca să nu vă cuprindă întunericul; și cine umblă în întuneric nu știe încotro merge.” (Ioan 12,35). Națiunea iudaică a desconsiderat această atenționare. Isus a murit, deoarece Israel a vrut ca El să moară. Prin mâna lui Israel S-a stins „Lumina lumii” pentru Israel, și întunericul infernal a devenit locuința lui. Întunericul era un semn, prin care Dumnezeu a explicat poporului iudeu moartea Fiului Său.

Ruperea catapetesmei în Templu mărturisea rezultatul morții lui Isus, pentru iudei o groază, pentru ucenicii Domnului pentru întărirea credinței. Era perdeaua care despărțea locul sfânt de locul preasfânt al Templului, care împiedica privirea în locul preasfânt și acoperea intrarea la tronul harului. Despre însemnătatea ruperii acestei perdele dă informații epistola către Evrei (Evrei 6,19.20; 9,12; 10,19.20), care reprezintă jertfa morții lui Hristos, adevăratul Mare Preot, ca intrare în locul preasfânt. Prin aceasta ni s-a pregătit calea cea nouă și vie prin perdeaua. Ruperea perdelei la moartea Domnului desemnează moartea sa ca mijloc de împăcare între Dumnezeu și om, prin care zidul de despărțire, care despărțea pe om de Dumnezeu, a fost înlăturat. Dumnezeu prezintă prin acest semn moartea lui Isus ca jertfă de împăcare și mărturisește că Fiul Omului Și-a dat viața ca preț de răscumpărare pentru mulți (Matei 20,28). Totodată este un semn pentru aceea că sistemul jertfelor vechi-testamentale a fost înlăturat, ceea ce trebuia să aibă ca urmare decăderea Templului iudaic. Prin ruperea perdelei, Templul a încetat să mai fie locuința lui Dumnezeu în mijlocul poporului Său. Cu moartea lui Isus Templul a fost în felul acesta dărâmat, pentru ca la învierea Sa după trei zile să se ridice Templul nou al trupului Său transfigurat, făcut nu de mâini. Pentru marii preoți necredincioși ruperea perdelei trebuia să fie un semn al lui Dumnezeu, că Cel lepădat de ei era cu adevărat Hristos și Fiul lui Dumnezeu, și că Templul cu ritualurile lui, pentru care ei erau plini de râvnă, era sortit pieririi.

Luca alătură la aceste două evenimente ultimul strigăt al lui Isus, după care El apoi Și-a dat duhul. Rugăciunea: „**Tată, în mâinile Tale Îmi încredințez duhul!**” amintește de Psalm 31,5, în care însă lipsește adresarea „Tată”. Justificarea din Psalmul 31: „Tu m-ai răscumpărat, Doamne, Dumnezeul adevărului!” nu este rostită în rugăciunea lui Isus. În acest psalm este vorba de încrederea deplină în Dumnezeu, Salvatorul din pericolul vieții. Isus dimpotrivă vorbește despre cunoștința deplină a unității netulburate cu Tatăl din cer, în a cărei protecție El încredințează în moarte viața Sa pământească.

Evangelistul Luca relatează și despre impresia suferinței morții lui Isus asupra celor ce stăteau în jur. Mai întâi este numit centurionul roman, apoi poporul și la urmă cei apropiați ai Domnului. În concordanță cu Matei și Marcu evangelistul nostru relatează ce impresie a făcut moartea Domnului asupra centurionului păgân, care făcea de pază la cruce. Potrivit relatării lui Luca acesta a spus: „**În adevăr, Omul acesta era drept**”, Isus nu era un răufăcător, așa cum se credea. „**Ce s-a întâmplat**”, pe care centurionul le-a văzut, nu se referă numai la ultimul strigăt al Domnului scurt înainte de a muri, ci la toată comportarea lui Isus la cruce. Centurionul știa acum că Isus era mai mult decât un Om drept. Isus la cruce a numit pe Dumnezeu de două ori Tată al Său. Din cauza aceasta centurionul putea să-L mărturisească ca Domnul și apoi ca Fiul lui Dumnezeu, potrivit cu relatarea lui Matei și a lui Marcu.

Prin faptul că Luca completează relatările celorlalți evangheliști, el relatează în mod deosebit impresia creată de moartea lui Isus asupra poporului care venise la acest spectacol. Expresia: „theoria = spectacol” este un indiciu la curiozitatea care a condus mulțimea aici. Ei se băteau pe piept și s-au întors, atunci când au văzut acest eveniment.

Toate cele întâmplate au fost văzute și de cunoscuții Domnului, care erau prezenți în Ierusalim, și de femeile care L-au însoțit din Galileea. Evangheliștii Matei și Marcu numesc și prezența femeilor, ei dau chiar și numele lor. Femeile, pe care Luca le-a numit deja mai înainte, el le amintește abia la mersul la mormânt în dimineața învierii (Luca 24,10). În timp ce poporul a plecat de la cruce, prietenii lui Isus s-au adunat încetul cu încetul în jurul trupului Său neînsuflețit.

Înmormântarea lui Isus – Luca 23,50-56

50. Și, iată, un om cu numele Iosif, care era consilier, un om bun și drept

51. (acesta nu fusese de acord cu hotărârea și cu fapta lor), din Arimateea, o cetate a iudeilor, și care aștepta Împărăția lui Dumnezeu,

52. acesta, mergând la Pilat,

53. a cerut trupul lui Isus. Și, luându-L jos, L-a înfășurat în pânză de in și L-a pus într-un mormânt săpat în stâncă, unde nu fusese pus nimeni niciodată.

54. Și era ziua Pregătirii și se însera spre sabbat.

55. Și femeile care veniseră cu El din Galileea, mergând la urmă, priveau mormântul și cum a fost pus trupul Său.

56. Și, întorcându-se, au pregătit miresme și miruri. Și în sabbat s-au odihnit, după poruncă.

Introducerea detaliată la acest eveniment o oferă evanghelia după Ioan. Iudeii au rugat mai întâi pe Pilat pentru înlăturarea cadavrelor, după aceea Iosif din Arimateea a cerut trupul neînsuflețit al Domnului. Potrivit cu relatarea lui Ioan a venit și Nicodim, care a adus mirodenii pentru înmormântare. Iosif din Arimateea este caracterizat mai detaliat de Marcu și Luca decât de Matei. Dintre femei, Matei scoate în evidență în mod deosebit pe cele două Maria, pe cea din Magdala și pe „cealaltă Maria”. Conform lui Marcu era Maria, mama lui Iose, care stăteau alături de mormânt. Pecetluirea mormântului este relatată numai de evangelistul Matei (Matei 27,62-66).

Luca îl denumește pe Iosif din Arimateea ca fiind un om bun și drept. El era drept nu în sens juridic, ci în sens teocratic. Bengel face remarcă fină: „Orice om bun este și drept, dar nu și invers”. Nu se spune că Iosif din Arimateea era singurul care nu a fost de acord cu hotărârea și felul de a proceda al marelui sfat.

Iosif din Arimateea l-a rugat pe Pilat pentru trupul neînsuflețit al Domnului. Procuratorii romani acordau asemenea favoruri deseori pentru bani. Conform prescrierilor legilor romane trupul neînsuflețit al celor condamnați nu trebuia reținut celor cunoscuți. Motivul pentru care Pilat a dat consilierului cu vază trupul neînsuflețit al lui Isus nu este amintit.

Despre mormântul în care a fost pus Isus se spune foarte categoric, că în el încă nu a fost pus nimeni. Redarea timpului: „ziua Pregătirii și se însera spre sabbat” coincide cu Marcu 15,42 și Ioan 19,42. Prin aceasta se referă la vineri seara spre apusul soarelui. Din cauza apropierii sabbatului trebuia grăbită înmormântarea. Femeile galileene, care l-au însoțit pe Isus, după înmormântarea trupului neînsuflețit au cumpărat miresme și miruri, pentru ca după sabbat să facă îmbălsămarea așa cum se cuvine. Dacă Marcu relatează, că miresmele au fost cumpărate abia după sabbat, totuși aceasta nu este în contradicție cu ce spune Luca aici.

Probabil că ar trebui să ne gândim întreaga situație în felul următor: deoarece timpul apropierii sabbatului presa, pregătirea trupului neînsuflețit și înmormântarea lui s-a putut face numai în grabă. În relatarea din evanghelia după Ioan 19,40 se spune că „au luat deci trupul lui Isus și l-au legat în fâșii de pânză de in, cu miresmele, cum este obiceiul la iudei să pregătească pentru înmormântare”, așa cum a fost cazul și la Lazăr cel mort. Pe baza Ioan 19,39 este amintit Nicodim, care „a adus un amestec de smirnă și aloe, cam o sută de măsuri”. Când după aceea se spune în versetele 55b-56, că femeile au privit mormântul și cum a fost pus trupul Său, și după aceea s-au întors în cetate ca să folosească restul din ziua Pregătirii, ca să pregătească miresmele și mirurile – atunci fiecare cuvânt din această relatare are o valoare deosebită. – Provizia bogată de smirnă și aloe adusă de Nicodim, pare să nu fi fost suficientă pentru ele pentru cinstirea lui Isus. De aceea ele au planificat să completeze pregătirea trupului neînsuflețit făcută în grabă, prin una mai temeinică, aceasta înseamnă ca după sabbat să adauge la miresmele și mirurile pregătite și altele, ca apoi în prima zi a săptămânii, deci dimineața devreme în duminica paștelui, să meargă în grabă la mormânt cu intenția să facă totul în cea mai bună ordine. Femeile s-au dus în duminica paștelui dis-de-diminează la mormânt nu pentru a saluta pe Cel înviat, ci ca să îmbălsămeze pe Cel mort.